

## CP VOJÁKŮ

### Iztok Celigojovič

Text: Miloslav „Milosh“ Zaoral

*„Lidé mne považují za piráta. Já to nepopírám, jsem Seveřan a mám to v krvi.“*

#### *Iztok Celigojovič, pirát*

Po Válce o Rilond se jméno Iztok Celigojovič stalo nejskloňovanějším ve všech krčmách od Nového Solnohradu až po Velký Trh. I v té nezapadlejší víscce v povodí Durenu vědí, o koho se jedná. A v domovské Lozovavě ho považují za národního hrdinu opěvaného nespočtem skoromochů. Tento severský pirát, postrach Rilondského zálivu posledních let, se totiž zasadil o vznik Lozovavského knížectví a v ulicích Rilundu se dokonce postavil obávanému drakovi Varakirovi. V tomto osudném souboji našel svou hrdinskou smrt. Předtím však pod jeho sekerou skonalo mnoho nepřátel z řad skřetů.

Iztok spatřil světlo světa na severském gorogu Sjerban, kde vládl jeho otec Celigoj a už od malička byl vychováván k boji.

Po smrti svého otce podnikal stále častější a delší výpravy k břehům Tary a při jedné z takových výprav narazil na záliv Hynka Ponhorčáka v ústí Rilondského zálivu a roku 822 k.l. sem přesunul celý svůj kmen. Během Obchodní války Lozovava vzkvétala a zaznamenala nebývalý rozvoj. Uplynulo pár let a Lozovava se stala obávaným sídlem a zároveň trnem v oku Západní dálavy.

Pod Iztokovým velením se z Lozovavské flotily stala právem obávaná námořní síla. Velmi brzy si vydobyl titul „Černý žralok“ Rilondského zálivu – postrach všech kapitánů. Byl rovněž hlavním důvodem, proč v Rilundu vznikla Rilondská domovská flotila, speciálně zaměřená na boj s piráty.

To Iztokovi nezabránilo v loupeživých nájezdech. Flotilu bral jen jako další překážku, kterou je nutné překonat, aby se dostal ke kořisti. Po několika menších potyčkách se obě flotily střetly poblíž Nového Solnohradu, kde Iztok utrpěl značné ztráty. To zapříčinilo omezení loupeživých výprav a Rilondský záliv se na nějaký čas stal bezpečným.

Lozovavský vladyka se proto pustil do rozvoje svého panství. Kolem sídelního gorogu již stálo pět vesnic a Iztok chtěl zajít ještě dál. Chtěl Lozovavu, po vzoru Korunního mysu, povýšit na knížectví. Neváhal a pustil se do diplomatického boje s vládci okolních velmocí, avšak jeho žádostem nevyhověla ani jedna z lendorských dálav, a to i přesto, že to zkoušel opakovaně. Ale on se nevzdal, v hloubi duše stále věřil, že idea v Lozovavské knížectví se jednou stane skutečností.

Mohutný Seveřan, dosahující výšky hrubo přes dva metry budil i ve svém věku (zemřel v padesáti pěti letech) značný respekt. Málokdo by mu hádal jeho skutečný věk, snad jen vrásky tomu napovídaly, jelikož hlavu měl vyholenou jako koleno a mohutný plnovous sahající do půli mohutné hrudi si barvil na černo. Hrudní kyrys neodkládal ani tehdy, když se svoji zmozglavou *Dračí ploutev* křižoval Rilondským zálivem.

Životní šanci vycítil, když skřetí vojska stanula před branami Rilundu. Ve chvíli, kdy Danérie na kolonii zanevřela, nabídl markraběti Eralisovi pomocnou ruku. Za to žádal uznání Lozovavy na knížectví. Eralis byl nucen na tuto podmínku přistoupit, jelikož skřeti byli v přesile a pokud by byl Iztok odmítnut, hrozilo, že se přidá na stranu Zyla.

Iztokův životní sen se stal skutečností, avšak on sám se toho nedožil – dračí plamen jej sežehl na popel. Zmiňme ještě Iztokovu legendární, magickou mocí obdařenou sekeru *Severský břit*. Ta se po válce nenašla, a tak se stala předmětem hledání mnohých dobrodruhů a sběratelů.

## **Lájja Vanšája**

**Text: Miloslav „Milosh“ Zaoral**

*„Nenávidím ty odporné skřety, chovají se jako by jim to tady patřilo.“*

**Lájja Vanšája, lovkyně skřetů**

Lovců a odpůrců skřetů chodí po Asterionu nespočet. Nejobávanější z nich pochází přímo ze srdce Kharových držav. Je jím žena, Lájja Vanšája – oběť neukojené touhy skřetího vojáka.

Lájja pochází z rolnické osady Varáma Karagáma ležící v Perešváru na hranici skřetích latifundií s obilnicemi svobodných Duražinců. A právě tohle území bylo častým terčem kořistnických nájezdů skřetího lorda Strupargha. Ten si, jako každý lord, na svém hradě Pařát vydržoval družinu žoldáků, bandu hrdlořezů sesbíranou snad ze všech koutů Tary. Ta při jedné tradiční obhlídce pánova rajonu zavítala na svobodná území Duražinských rolníků. Trnem v oku se jim stala osada Varáma Karagáma, kde se v místní taverně opili a v opojném stavu se pobili s místními mladíky a znásilnili několik dívek. Samozřejmě, že za to byli posléze potrestáni. Nicméně sémě nenávisti bylo zaseto a tak světlo světa spatřila nechtěná Lájja Vanšája.

Matka před Lájjou její původ dlouho tajila, ale pravda nakonec vyšla najevo. Pohled na nedaleký hrad Pařát jí vždy připomínal onu hanbu. Chytrá Lájja věděla, že žoldáci byli pouze nástrojem skřetího lorda, takže právě v něm viděla původ všeho zla. Toužila se pomstít, ale zároveň chtěla utéci pryč. Co nejdál z toho nenáviděného kraje.

Svoji výbušnou povahou si vždy dokázala sjednat respekt mezi místními mladíky a neváhala se s nimi kdykoliv pustit do křížku. Jedné takové potyčky byl svědkem kapitán Kumaar Hudž z Drjámenu, který vesnicí projížděl. Mladý voják v dívce našel zalíbení a učinil z ní svojí žákyni. A tak se načas stal jejím novým domovem vojenský tábor na jihu říše.

Zde mladá Duražinka naplno předvedla svůj bojový um a velice rychle dohnala chybějící léta výcviku. V boji začala používat dvě lehké šavle. Byla neskutečně rychlá a zuřivá a často se nechala ovládnout bojovým šílenstvím. V Drjámenu neměla konkurenci a brzy předčila svého učitele a milence v jedné osobě. Když později Kumaar padl v potyčce s nemrtvými na Horké linii v Bílých horách, dlouho se z toho vzpamatovala a nakonec tam byla sama převelena. Stesk po svém milém si vybíjela na nemrtvých, kdy často podnikala bezhlavé útoky do nitra nepřátelského území. V očích nekromantů získala neblahou pověst. Několikrát jen o vlasek unikla z náruče samotné smrti. Pohár trpělivosti samotného generála

Drjámenu Sabháše Hnarra přetekl, když celá její jednotka padla do pasti, z níž vyvázla jen Lájja. Proto byla na čas poslána domů.

To mladá žena uvítala. Již od malička toužila po smrti Strupargha. Čas pomsty tedy nadešel. Avšak nenáviděný lord již na Pařátu nesídlil. Znelíbil se skřetím knížatům a ta ho za trest poslala do Lesa padajících stínů. Když se to Lájja dozvěděla, opět vstoupila do armády a nechala se převelet ke Struparghově jednotce do pevnosti Darršmag. Během své první noční služby skřeta zabila. Zákeřně a ve spánku – podřízla mu hrdlo. Ihned poté utekla.

Zpráva o Struparghově smrti se po lese rozšířila jako morová nákaza a Lájja se stala psancem, lovnou zvěří vlastního lidu. Toulala se hvozdem, lapená v cizím světě, a hravě likvidovala všechny pronásledovatele, dokonce i několik skřetů z obávaného komanda Mrtvolně bledých.

Pověst o „hnědé tanečnici“ se rozšířila i mimo skřetí ležení. Sama by dlouho nepřežila, ale na čas ji mezi sebe rádi přijali Tarosští psi. Díky nim získala přístřeší, přátele a dovednosti, jak žít a přežít v lese. Nyní se potlouká v okolí Tarosu a Petivěží, občas zavítá do Gipazgoy buď jako osamělý lovec, anebo se nechává najmout různými komandy z řad kolonistů, elfů a nebo Plaveňanů. Vrátit domů se nemůže, jelikož by byla ihned popravena, a tak i nadále loví skřety, aby svět očistila od této havěti.

Lájja je vysoká sto sedmdesát centimetrů. Oblékaná chodí v kůži, aby tak vynikla její atletická postava. Ráda provokuje a nebojí se ukázat své přednosti. Vlasy temné jako srst nebeské Kaat nosí svázané do copu dlouhého až po zadek. Vyzbrojena je dvěma lehkými šavlemi z helurimu a své tělo chrání koženou pobíjenou zbrojí.

## **Wunante**

**Text: Petr „Lamius“ Pozděna**

*„A znáte tenhle? Proč elfové žijí na stromech? Protože postavit dům dá moc práce.“*

***Wunante, almindorský generál***

Pokud někdy zaslechnete na společenské události ve Východní dálavě tento nebo obdobný vtip a ohlédnete se po jeho původci, můžete se dočkat velkého překvapení. Vypravěčem žertu totiž může být elf. Ještě více vás překvapí, když ten elf bude v uniformě s generálskými epoletami. Wunante je totiž velitelem dragy Svištících, jedné z lučištnických jednotek almindorské armády.

Wunanteho rodiče žili v Zemi klidu. Když ale svou nedbalostí zavinili lesní požár, uprchli pryč z obavy, že se za trest budou muset odloučit. Usadili se v Ragnaroke, kde dosáhli v rámci možností relativně slušného postavení díky obchodování s bylinami. Dětství a dospívání jejich syna ale mělo k idylce daleko. Wunante se pochopitelně od svých vrstevníků dost odlišoval a ti mu to dávali najevo. Jeho rodiče mu nemohli situaci ulehčit. Mladý elf tak trávil polovinu času osamělými toulkami v přírodě za městem a lukostřelbou a druhou polovinu snahou zapadnout mezi různé party a rvačkami za obhajobu svého postavení.

Stesk po domově byl zřejmě skrytou příčinou, proč oba Wunanteho rodiče zemřeli předčasně. Osířelý, bez opravdových přátel a představ o dalším životě Wunante otupěle kývl na nabídku vstoupit mezi lučištníky almindorské armády. Než si to doopravdy uvědomil, měl

za sebou výcvik a připojoval se ke své draze v mrazivém Storabsku. To, co Wunantemu zprvu připadalo jako katastrofální omyl, se mělo obrátit v největší štěstí jeho života. Ani armáda, ani polobarbarské Storabsko se s nikým nemazlí, tím méně s mladým elfem. Obě prostředí v sobě však skrývají velkou dávku pragmatismu. Nakonec není tak důležité, kdo to dělá, ale jak to dělá. A Wunante záhy projevil své schopnosti nejen coby inteligentní a schopný voják, ale i velmi zábavný a vtipný vypravěč. Po pár aldenech přestal elf uvažovat o dezerci a jeho hvězda začala pomalu stoupat. Stal se respektovaným a oblíbeným nejen mezi vojáky, ale i mezi Storaby. V Severním království také prožil krátkou a tajenou lásku s dcerou místního skoromocha. Rychle postupoval i v hodnostech. Současně s rozhodnutím alمندorského krále přesunout jednotky ze Storabska na Taru byl Wunante povýšen na generála.

Elfí generál si svým charakterem a schopnostmi rychle získal přízeň svých mužů. Zejména z řad nováčků se najdou samozřejmě tací, kteří jen obtížně rozdýchávají skutečnost, že jim velí elf, ale staří „mazáci“ si takovému jednotlivce srovnají jaksepatří do latě. Wunante dokáže postupovat velmi citlivě, umí si ze sebe udělat legraci a přitom nikdy neztrácí tichou důstojnost a autoritu. Pokud se ve společnosti setká s projevem rasismu, reaguje na to obvykle tím, že začne vyprávět vtipy o elfech. Většinou tak prolomí ledy – je tak nějak těžké se na někoho rozčilovat, pokud si při tom vytíráte z očí slzy od smíchu. A protože je Wunante opravdu zábavný a dobrý společník, běžně si dokáže získat srdce dřívějších odpůrců. I řada kovaných rasistů v případě Wunanteho udělá „jednu“ výjimku. Mohlo by se zdát, že elf shazuje vlastní rasu, to by byl však strašlivý omyl. Wunante svými žerty si jen dělá cestičku pro své další jednání a zastává logický názor, že nejlépe rozptýlí nepřátelství dokladem toho, že k němu není důvod. Pokud jeho taktika nezabere, dokáže být Wunante velmi ostrý a jedovatý. A i dnes by se byl ochotný porvat, pokud by měl pocit, že mu pro hájení „elfí ctí“ nic nezbyvá. Příkladem Wunanteho chování v těch výjimečných případech, kdy se setká s averzí mezi svými podřízenými, může být jedna jeho odpověď na narážky o elfí věrnosti: „Jak se pozná věrný elf? Tím, že zradí o něco později. A teď splň ten rozkaz, než to budu považovat za vzpuru proti nadřazenému.“

Wunante je skvělý lučištník. Stalo se tradicí jeho dragy, že každý voják někdy Wunanteho vyzve na střelecký souboj. Z jeho jednotky ho zatím nikdo neporazil. Nadto občas ale elfí generál někoho vyzve k sázce a soupeří za nevýhodných podmínek, například střílí na menší nebo vzdálenější terč, nebo použije cizí luk. V takových případech samozřejmě může prohrát a jeho rival si někdy může odnést docela cenou věc. Wunante totiž nezřídka proti drobnosti svého soupeře vsadí něco hodnotného, co on sám nepotřebuje.

Nelze se nezmínit také o jedné problematické stránce osobnosti elfího generála. Wunante využívá každého svého volna k výletům do přírody. To je u elfa samozřejmé a u vojenského velitele chvályhodné. Problémem je ale skutečnost, že někdy nevydrží a v noci potají vyrazí do okolí, i když by správně měl být u jednotky. Navíc se Wunante nevyhýbá nebezpečí a když například narazí na nějakou arvedanskou ruinu, prohledá ji. Nalezené předměty ze svých dobrodružství často použije právě jako sázky pro střelecké souboje.

Postavy Wunanteho mohou potkat samozřejmě v armádě a pak zejména na jeho výpravách, kdy jim může třeba s něčím pomoci. Pokud se postavy s Wunantem setkají během jeho nočních toulek, bude se před nimi nejspíše snažit utajit svou totožnost. Jeho nadřazení by nebyli rádi, že generál namísto pobývání s jednotkou riskuje život při nočním dobrodružství.

Wunante je silnější postavy, než velká většina elfů. Plavé vlasy někdy sváže do culíku, aby mu nepřekážely. Na svých cestách nosí hraničářské nebo lovecké oděvy, často doplněné o

loveckou čapku. Do společnosti ale chodí vždy prostovlasý a v uniformě. Na oblečení nosí brož ve tvaru dvou spojených květů, památku na rodiče.

„Co jsem? I když se tak chovám, člověk nejsem. Jsem elf, ale který? Elfové se dělí na lesní, pouštní, horské, prý i vodní a městské. Ani jedním z nich nejsem. Většinu času trávím ve vojenských táborech nebo polních tažením. Asi bych se měl nazvat elfem polním. My elfové se dělíme na víc druhů než leckteré ptactvo, přitom hluboko v sobě všichni toužíme po harmonii a vlídnosti. Snad se jednoho dne spojíme a budeme si moct všichni říkat třeba elf obecný.“ Tato Wunanteho myšlenka ho možná charakterizuje ze všeho nejlépe. Elfi generál považuje Almendor za svou vlast, přesto však nemůže zcela zapadnout. Protože je sám tak trochu vyděděncem, nehledí na temné elfy nadřazeně jako řada jiných světlých elfů, kterým Wunante přes svůj zvláštní život je. Protože Wunante nepatří tak trochu nikam, může díky svému nadhledu v budoucnu sehrát nějakou úlohu v ukončení rozporů mezi elfy.

## **Zacharias Klinski**

**Text: Petr „Lamius“ Pozděna**

*„Mám rád nebe. Nevím proč, ale mám ho rád. Mám rád orchideje. Nevím proč, ale mám je rád. A mám rád císařovnu.“*

### **Zacharias Klinski, plavenský voják**

Ve vojsku Mořského císařství slouží mnoho takových mužů, jako je Zacharias Klinski. Syn rolníka vstoupil do armády spolu se dvěma mladšími bratry, aby zvedl životní úroveň své rodiny. Nikdy nepřemýšlel proč, jen poslechl otcovo přání. Podobný přístup se ostatně táhne Zachariasovým životem jako červená nit.

Jeho činy jen výjimečně řídí nějaká větší úvaha, většinou koná na přání rodiny, nadřízených či jiných autorit. To si však on a ani jeho okolí obvykle neuvědomuje. Statný, s mohutným plnovousem, hlubokým autoritativním hlasem a zdánlivě „propalujícím“ pohledem vypadá Zacharias jako rozený vůdce. Ten dojem ještě umocňují jeho hnědé vlasy hrající zrzavým odstínem. V ostrém slunci se už vícero lidí nejdříve leklo, obdobně jako se to občas v paranoiiu zasažené plavenské armádě stává u rusovlasých lidí, že před nimi stojí psionik. Zacharias navíc jako vůdce jen nevypadá, on se tak do jisté míry i chová. Zvláště jeho občasné motivační projevy před druhými z jednotky přivádí nemálo lidí k údivu, proč je stále ještě prostým vojákem. Možná je to tím, že se Zacharias vzhledem ke svému životnímu přístupu nikdy o povýšení neozval. Nebo si možná nadřízení uvědomují limity jeho samostatnosti. Kdo se dokáže vyznat v lidech, pozná, že mnoho Zachariasem vyřčených vět jsou vlastně jen zaobalené fráze. Nebylo by ale spravedlivé ho kvůli tomu odsoudit. Zacharias dokáže vycítit, kdy někdo potřebuje povzbudit. A když jste hladoví, utmácení a v těžké depresi uprostřed smrtící džungle, pár správně zvolených a pronesených vět pro vás může mít cenu zlata. Bez ohledu na to, že je někdo řekl již dříve a třeba i lépe. I proto je pro svého bratra Lisana (druhý bratr Vladar padl v bitvě u Minkoru) Zacharias velkým vzorem. Lisan jej poslouchá na slovo, což je paradoxní, když Zacharias sám obvykle jen vykonává rozkazy někoho jiného.

Zacharias je zkušený voják. Jeho minulost zahrnuje pohraniční šarvátky na Lendoru, půtky s domorodci v Zemi šelem, tažení v Džungli padlých stromů. Zúčastnil se i bitvy u Velkého Portáše. Během bojů o Minkor dosáhl menšího vyznamenání. Tím vším se ovšem Zacharias neliší od mnoha kolegů v plavenské armádě. Další skutečností je, že sám s bratrem

nebo spolu s dalšími druhy příležitostně prozkoumává různé ruiny po arvedanech či korullech. Ale ani v tomto ohledu není Zacharias až takovou výjimkou. Co činí tohoto plavenského vojáka v jistém smyslu zajímavým je fakt, že mezi své známé může počítat modrého mága Zvina.

Tato zvláštní známost začala, když Zantur skryt pod svou druhou identitou vykonával čestnou inspekci u Zachariasovy jednotky. Pár zdvořilostních frází ze strany slavného Modrého mága, vedlo prostého plavenského vojáka k impulsivnímu rozhodnutí věnovat mu jeden z magických předmětů objevený v troskách korullského sídla. K Zanturově příjemnému překvapení to byla poměrně cenná věc. Modrý drakočlověk si později udělal volnou chvíli ve svém nabitém programu, aby Zachariase vyhledal a poděkoval, ale především vznesl několik dotazů. K jeho dalšímu překvapení mu plavenský voják nejen přiznal, že má takových předmětů vícero, ale také mu je rovněž věnoval. A to bez jakýchkoliv požadavků nebo postranních úmyslů. Zantur samozřejmě mohl Zachariase k něčemu takovému bez větší námahy přinutit, ale právě to, že to nemusel, na modrého drakočlověka zapůsobilo. Nakonec mu navíc plavenský voják slíbil, že když ještě narazí na něco zajímavého, pošle mu to. Po čase skutečně začaly do Zvinova sídla v Plaveně chodit nepravidelné zásilky. Protože Zacharias většinu magických předmětů neumí nebo nechce používat, posílá Zvinovi skoro všechno, co s bratrem naleznou. Samozřejmě jen výjimečně Zanturovi přijde něco pro něj opravdu zajímavého. Ale i to ostatní modrý mág umí využít, především k obdarovávání lidí, jejichž přízeň si chce získat. A je pochopitelně příjemnou skutečností, když ho to nic nestojí. Proto také někdy Zachariase nechá pozdravovat nebo mu napíše dopis, když si na něj vzpomene a má na něco takového čas a náladu. Při několika příležitostech se dokonce Zvin s plavenským vojákem opět setkal.

Vedle „samo od sebe“ chodících magických předmětů má Zanturův malý, ale nepopíratelný, zájem o Zachariase ještě jednu stránku. A tou je jakýsi vědecký experiment spadající do jeho zájmu o lidskou psychiku. Zvinova testovací otázka zní nějak takto: „jak dlouho bude tomu vojákovu trvat, než mu dojde, že by za to měl nebo mohl něco chtít?“ Pro modrého drakočlověka není úplně bez překvapení, že se tomu doposud nestalo.

Zachariasovy úvahy nad celou věcí lze shrnout do tvrzení: „Zvin je Sagjidařin spojenec, takže je dobrý, proto je dobré mu pomáhat.“ Co si Zacharias sám neuvědomuje je skutečnost, že mu zkrátka hluboko v mysli dělá dobře, že na něm známá osobnost nějakým způsobem závisí.

Postavy mohou Zachariase potkat nejspíše v Minkoru nebo okolí, kde v současnosti jeho jednotka většinu času působí. Setkání při průzkumu nějakého místa může vést k rivalitě, ale i spolupráci, pokud bude hrozit velké nebezpečí. V případě konfliktu je Zacharias zkušený voják, pár magických předmětů si ponechal a jistě by mohl počítat s pomocí svého neméně zkušeného bratra.

Postavy by mohla na Zachariasovi zajímat právě ona známost se Zvinem nebo by se mohly pokusit získat některou ze zásilek pro modrého mága, pokud by se o jednom nebo druhém dověděly. Zacharias dobrovolně nikomu nevěnuje nic, co už se rozhodl dát Zvinovi – to jsou většinou věci, které považuje za hodnotnější. S ostatními nálezy je však ochoten obchodovat a přátelům sem tam i něco daruje. Zacharias instinktivně cítí, co by se mohlo Zvinovi hodit a může postavám vlastním zajímavý kouzelný předmět nabídnout výměnu za několik méně cenných magických věcí.

Zachariase rovněž může postavám někdo doporučit, pokud by chtěli vědět něco o džungli nebo řešili nějaký spor s plavenskými vojáky. Zachariasův přímý přístup a přirozená autorita můžou výrazně usnadnit jednání. Plaveňan se dokonce postav může zastat, pokud by byl svědkem nějakého ošklivého jednání ze strany svých kolegů. Obdobně v případě zajatí plavenskou armádou by se k nim choval Zacharias slušně a chránil by jejich život. Pokud by ovšem nedostal od nadřízených jiný příkaz. Ale i v takovémto případě by se alespoň v rámci možností daných rozkazem snažil postavám jejich osud nějak ulehčit. Při tom všem však nelze zapomenout, že v první řadě je Zacharias věrný voják Mořského císařství.